

Ezért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van. Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket. 1Jn 5,9-15

"Megvan rá az oka, azért féli az Istent!" – mondja a Sátán vádként az Úr előtt, majd aztán természetesen részletezi tovább is ezeket: Isten oltalmazza, megáldja, segíti, gazdagságot ad neki – mennyi minden, amiért az ember Istenhez futhat és amit tőle remélhet. De mi van, hogyha nem kapja meg? Mi történik akkor, ha az ember nem tapasztalja meg Isten jóságát? Mi van akkor, ha az imádságra nem érkezik válasz? Úgy vélem nem csak Jób könyvének korában tették fel ezt a kérdést, hanem minden kor emberének fel kell tennie, s bizony meg kell fogalmaznia saját válaszát: miért félem én az Istent? Miben áll az én hitem? János levelei már a harmadik keresztyén nemzedéknek szólnak, s azt látjuk, hogy ott is határozottan szólal meg ez a kérdés: Mi a hitünk lényege? Miért hiszünk? Mit jelent nekünk Isten? Mit ad nekünk a hit? Az ő válaszuk – ahogy majd a végén Jób történetéé is – szentírási bizonyágtétel lett, ami segít számunkra is útjelzőként látnunk a legfontosabbakat.

Először is hadd kezdjem azzal, hogy valóban, nem ok nélkül tartozunk Istenhez. Olyat kapunk tőle, amire máshol nem tehetnénk szert. Olyan főnyereményt készített az őt szeretőknek, hogy arra "józan ésszel" nem nagyon lehet nemet mondani, csak akkor, amikor a Sátán valamivel megbolondítja a lelkünket – igen, akkor tudunk kételkedni, megkérdőjelezni – legyen az a boldogság mámore, vagy a fájdalom, esetleg az üresség bódító, szédítő hatása. Az Isten olyan nyeremény számunkra, aminél nincsen nagyobb. Nem kell nagyon messzire mennünk tehát, ha az Istenhez tartozásnak okát kutatjuk. Akié a Fiú, vagyis aki hisz benne, annak örök élete van. Itt minden szó hangsúlyos. Fontos a Fiú, aki a megváltást jelenti számunkra; fontos az örök élet, az üdvösség, ami a kárhozat ellentéte mindenben – a szenvedés helyett öröm, a halál helyett élet, a magány helyett közösség, a harcok helyett békesség.

Szerintem tudnánk sorolni saját dolgainkhoz igazodva tovább is... mindez az üdvösség, amire Jézus megváltott bennünket, az új élet. És ott van még az az utolsó szó: hogy ez már jelen. Az üdvösség, az örök élet az nem egy jövő idejű dolog, ami majd, egyszer, valamikor a távoli jövőben lesz, hanem az már Jézus váltságától kezdődően, s onnantól kezdve, hogy munkálkodni kezdett az életünkben, onnantól kezdve hatással van ránk! Az örök életbe Jézus megismerésével léptünk be, rajta keresztül Istenből részesülünk. Az ő hatalmából, az ő erejéből, az ő Szentlelkéből – ezt tanítja a Szentírás. Nem véletlen tehát, hogy ragaszkodunk hozzá!

Ennek egy nagyon fontos következő igazsága, amivel János itt folytatja – ezért hoztam össze a tegnapi és a mai igeszakaszt (hiszen részben ő is egybe kapcsolja), hogy a mi örök életbe vetett hitünk, az Istenbe vetett bizalmunk testet öltése az imádság, amiről idén többet is beszélünk, ennek a hatalmát is komolyan kell vennünk, legalább úgy, mint az örök életet, mert ezek kéz a kézben járnak.

Bármit kérünk az ő akarata szerint, ő meghallgat minket, sőt már ahogy kértünk, tudjuk, hogy meg is kaptuk. Milyen csodálatos, hogy az imádság – az Isten szerinti imádság – részesül az örök élet azon "tulajdonságából", hogy az nem csak lesz (meglesz) hanem van (megvan). És ez lényegében ami hitünkön múlik! Hogy ez jó hír, vagy kevésbé, azt majd magunk döntsük el! Mindenképpen látjuk a súlyát. Mit hordozunk a szívünkben? Milyen kapcsolatunk van Istennel? Mennyire erős a bizalmunk hozzá? Mennyire vagyunk "Őbenne"? Ez az imádság fő kérdése.

De ahogy mondtam: kéz a kézben járnak: ez az örök élet fő kérdése is: mennyire ismered őt? Milyen kapcsolatban vagy vele? Nem teljesen logikus? S nem teljesen egyértelmű ez így? Az Atya minden gyermekének jót akar, de a gyermeknek is tudnia kell ezt, meg kell élnie, el kell fogadnia. És úgy kérni, hogy az az Atya jóakarásával egybeessen. János korábban arra emlékeztet, hogy Isten akarata, hogy a Fiúban higgyünk és a tőle tanult szeretetet gyakoroljuk. Az imádságnak forrása is ez a kettő: a hit és a szeretet lehetnek. S épp akkor tudunk igazán imádkozni, ha ezek hajtanak bennünket Isten elé, hogy tudjuk, hogy amit kérünk, arra szükség van, azzal segítünk (szeretet) és hogy tudjuk, hogy amit kérünk, azt Isten meg is adta (hit), mert jobban szeret bennünket, mint mi magunkat, vagy akár a

másikat. "Megvan rá az oka, azért féli az Istent!" Legyen meg az okunk rá, hogy az ő szeretetéért, irántunk való jóságáért, az örök életért és a mostaniról való gondoskodásáért áldjuk és magasztaljuk őt! Ámen

HIRDETÉSEK

1. Alkalmaink

Hála legyen a tegnapi napért! Szép időben és áldott közösségben telt a gyülekezeti kirándulás. Köszönjük a szervezést Tolnai Gábor testvérünknek!

A héten kedden 18 órakor énekkari próbát tartunk. Október 23-án, nemzeti ünnepünkön kivételesen nem tartunk bibliaköri alkalmat, október 24-én viszont elkezdődik az ünnepi hétvégénk, 17 órai kezdettel Ócsai Tibor lelkipásztor szolgálatával kezdjük a hálaadások sorozatát. Vasárnap (óraállítás után!) 10 órakor ünnepi úrvacsorás istentiszteletünk lesz. Vendégeinkkel Bogár Jánosra és négy évszázad lelkészeire emlékezünk Alföldy-Boruss Dezső lelkipásztor szolgálatával. Keresztelés alkalma is lesz ez: Jakab Márton és Szabó Kincső Ildikó harmadik gyermeke, Hanga részesül a sákramentumban. Mindkét nap szeretetvendégséggel készülünk. Köszönjük a felajánlásokat!

2. Adományainkat a mai napon a radostyáni református gyülekezet javára gyűjtjük, jövő vasárnap országos gyűjtés lesz a Semjéni Református Egyházközség temploma javára. Közben elindult a hálaáldozati adományok gyűjtése. Köszönjük a leggyorsabb adományokat éppúgy mint a még érkezőket a [körlevélben](#) meghirdetett célokra.

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!